

ЕКОЛОГІЧНЕ ВИХОВАННЯ МОЛОДІ ЯК СТРАТЕГІЧНИЙ НАПРЯМОК РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ЕКОЛОГІЧНОЇ ПОЛІТИКИ

Алла Мазур

Інституту екології економіки і права

На початку ХХІ століття особливої актуальності набули питання використання природно-ресурсного потенціалу держави та її регіонів. Необхідність поліпшення ситуації в цьому напрямі пояснюється тим, що протягом останніх десятиліть ресурсний потенціал використовувався вкрай нераціонально, що призвело до погіршення його якісних і кількісних характеристик. Так, відбуваються процеси деградації ґрунтів, порушуються фізико-хімічні параметри водних об'єктів, вирубуються значні площі лісових насаджень, значного антропогенного тиску зазнає флора і фауна. Ситуація ускладнюється тим, що за окремими показниками вже досягнуті порогові значення і ситуація явно не відповідають світовим нормам екологічно збалансованого природокористування. Значною проблемою також є накопичення відходів від функціонування виробничих комплексів, житлово-комунального сектору, сільського господарства та інших сфер діяльності людини.

З метою поліпшення ситуації необхідно впроваджувати принципи раціонального природокористування, реалізація яких дасть змогу значно поліпшити стан природних ресурсів, зберегти їх структуру та характерні особливості, сприяти їх використанню з урахуванням відносності. В Україні вживається комплекс заходів стосовно поліпшення умов довкілля та у сфері використання природно-ресурсного потенціалу, однак, їх ефективність не відповідає темпам використання ресурсів природи та формуванню основ щодо їх відтворення.

Від успішного вирішення комплексу наведених положень значною мірою залежатиме стан наявного природного потенціалу держави та його збереження для наступних поколінь. Актуальність дослідження цих питань обумовлює необхідність поліпшення системи екологічного виховання молоді.

Під системою екологічного виховання розуміємо комплекс заходів теоретичного і прикладного рівнів, спрямованих на усвідомлення питань охорони ресурсів довкілля, раціонального їх використання, з урахуванням основних напрацювань в цьому напрямі. Однак, основні підходи екологічного виховання молоді не відповідають наявним реаліям розвитку, так як вони, здебільшого не орієнтують підростаюче покоління на використання наявних підходів та інструментів стосовно збереження ресурсів довкілля. Як наслідок існування подібної ситуації, молодь, хоча і ознайоmlена з існуючою ситуацією, але не використовує набуті знання в реальному житті.

Для поліпшення ситуації в сфері екологічного виховання необхідним є вжиття наступних заходів:

1. Раціональне поєднання основних напрацювань вітчизняних і зарубіжних вчених в сфері охорони довкілля, спрямованих на збереження ресурсів біосфери.
2. Заохочення участі молоді до проведення природоохоронних заходів, що дасть змогу реально відчутти власні можливості в сфері охорони довкілля.
3. Поєднання теоретичних знань і прикладних аспектів в сфері екології (кожний теоретичний аспект повинен супроводжуватися прикладами з реального життя, які дитина може побачити по дорозі в навчальний заклад).

4. Залучення молоді до системи екологічного моніторингу, що дасть змогу оволодіти основними навичками проведення спостережень та власноруч визначати стан компонентів довкілля.